

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 17212

София, 27.12.2011

Върховният административен съд на Република България - Трето отделение, в съдебно заседание на пети декември две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАНЯ ПУНЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ГАЛИНА ХРИСТОВА

ЙОВКА ДРАЖЕВА

при секретар
на прокурора
от председателя

Десислава Александрова

Симона Попова

ВАНЯ ПУНЕВА

по адм. дело № 10479/2011. ☒

и с участието

изслуша докладваното

Производството по реда на чл. 197 и сл. във връзка с чл. 56 ал. 4 от АПК е образувано по жалба, подадена от вписания при Софийската адвокатска колегия адв. Явор Маноилов, в качеството си на упълномощено лице от турския гражданин Абдуллах Расим Акдоган, представляващ предприятието „Сетгаз внос, износ и продажба на едро на природен газ инк“, регистрирано с право да извършва търговска дейност съгласно турското законодателство и явяващо се чуждестранно лице съгласно българското законодателство.

Жалбата е против издаденото от Министъра на околната среда и водите на 06.07.2011 г. решение № 10-П/2011 г., с което на основание чл. 5, ал. 5 от Наредбата за условията и реда за извършване на оценка на въздействието върху околната среда (Наредбата) и чл. 56, ал. 2 във вр. с чл. 30, ал. 2 от АПК е прекратена процедурата по глава VI от Закона за опазване на околната среда за инвестиционно предложение „Изграждане на газопроводна връзка от Одрин (Турция) до Стара Загора (България) на дружеството „Сетгаз внос, износ и продажба на едро на природен газ инк“ поради не представени доказателства за правото на дружеството да бъде възложител по смисъла на §1, т. 20 от ДР на ЗООС.

Според жалбоподателя, обжалвания административен акт е издаден при пропуск на органа да издири действителното „правно положение“, касаещо отношенията в периода януари – юли 2011 г., съществували между жалбоподателя от една страна и Министерството на икономиката, енергетиката и туризма, Българския енергиен холдинг, „Булгартрансгаз“ЕАД и „Булгаргаз“ЕАД от друга. Изразено е несъгласие с позоваването от органа на становището на БЕХ,

съдържащо се в писмо от 11.01.2011 г. Твърди се, че МОСВ е изложил в решението си единствено факти, без спрямо същите да бъде взето отношение, като се посочва, че в мотивите на акта липсва извод на кой от критериите по §1, т. 20 от ДР на ЗООС жалбоподателя не отговаря или пък какво е основанието да се приеме за забранено иницирирането на производство по одобряване на инвестиционно предложение. Въз основа на своите възражения, жалбоподателя иска оспорваното административно решение да бъде отменено.

Ответната страна – Министъра на околната среда и водите, представляван в производството от юрк. Кирева и юрк. Тодорова, оспорва основателността на жалбата и поддържа законосъобразността на оспорваното решение.

Заинтересованата страна – „Български енергиен холдинг“ ЕАД, представляван в производството от адв. Бойко Братанов, поддържа, че жалбата е неоснователна. Безспорната липса на лиценз за пренос или разпределение на природен газ за територията на страната, както и липсата на договорни отношение с „Булгартрансгаз“ ЕАД, са посочени като обстоятелства, изключващи правото на жалбоподателя да иницирира процесното производство.

Заинтересованите страни – „Булгаргаз“ ЕАД, „Булгартрансгаз“ ЕАД, община Стара Загора, община Любимец, община Опан, община Раднево, община Харманлии, община Симеоновград, кметство Изворово и кметство Браница, не изразяват становище по жалбата и не се представляват.

Представителят на Върховната административна прокуратура, в хода на делото по същество, дава заключение за законосъобразност на оспорваното административно решение. Посочено е, че оспореното решение е издадено в съответствие с административно производствените правила, от компетентен орган и в съответствие с материалния закон и неговата цел, като при правилно установена фактическа обстановка, административния орган е изложил подробни мотиви, в които е изложил аргументирано правните си изводи.

Върховният административен съд, като разгледа жалбата, намира че същата е допустима за разглеждане като редовно подадена от пълномощник на надлежна страна, в срока по чл. 197 от АПК и същата отговаря на изискванията на чл. 150 и 151 от АПК.

Фактическата обстановка е безспорна между страните. Производството пред административния орган е започнало с подаването пред МОСВ на уведомление за инвестиционно намерение по отношение изграждането на „газопреносна връзка България - Турция“ съгласно чл. 4, ал. 1 от Наредбата. Уведомлението е регистрирано с вх. № ОВОС – 2014/12.08.2010 г.

Разглеждайки редовността на подаденото уведомление, административния орган е приел, че същото е непълно като в изпълнение на задълженията си по чл. 8, ал. 4 от Наредбата, в осем пункта, съдържащи се в писмо от 08.09.2010 г., е посочил изискуемата информация, чието представяне в дадения 20 дневен

срок, би позволило разглеждането и произнасянето по съществото на уведомлението. Изрично е отбелязано, че в случай на неизпълнение на указанията в срок, производството ще бъде прекратено. В случай от дадените указания, относимото към настоящия спор такова е посочено в пункт първи: „доказателства, на български език, в потвърждение на това, че Вашето дружество може да бъде „възложител на инвестиционно предложение“ съгласно българското законодателство, по-специално т. 20 на § 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за опазване на околната среда (ЗООС, обн.ДВ бр.91/2002 г) ...”.

В определения срок, започнал да тече от 17.09.2010 г. съгласно твърдението на жалобоподателя, което не е оспорено от ответната страна, в МОСВ е получено писмо от 06.10.2010 г. на турски език, придружено с превод на български език. Съгласно писмото, молителят е обосновал своето качество на „възложител на инвестиционно предложение“, позовавайки се на факта, че като дружество, извършващо стопанска дейност свързана с търговия на природен газ, е учредил в страната търговското дружество „Сет Газ енд Пауър“АД, което по силата на член 1 (7)(а)(ii) от Договора за енергийната харта (преди Договор за Европейската енергийна харта), е инвеститор по изискванията на българското и европейско законодателство и чрез което, ще осъществи инвестиционните си намерения по изграждане газопреносната връзка България – Турция.

За изясняване на фактите относно правния интерес на дружеството, административния орган е отправил запитване от 15.12.2010 г. до министъра на икономиката, енергетиката и туризма и „Български енергиен холдинг“ЕАД относно проводени консултации и/или договорености на междудържавно ниво за реализиране на декларираното инвестиционно намерение. Поискано е също така и становище относно правото на дружеството да инициира или да кандидатства за одобряване на инвестиционно предложение на територията на страната по реда на специален закон, нормативен или административен акт.

В отговор на запитването БЕХ е посочил, че дружеството „Булгартрансгаз“ЕАД не е водило предварителни разговори за съвместни действия по изграждането или оперирането на процесната връзка, както и че от страна на жалбоподателя не е постъпвало заявление за присъединяване към газопреносната мрежа на дружеството, в качеството му на комбиниран газов оператор. Допълнено е, че „Булгартрансгаз“ЕАД няма финансови и/или други ангажименти, свързани с реализацията на инвестиционното намерение на СЕТГАЗ. Отговора на запитването е изготвен към 11.01.2011 г., но е получен в МОСВ на 18.03.2011 г. след напомнително писмо от 10.03.2011 г. Отговор от страна на МИЕТ не е постъпвал в МОСВ.

По делото е представено писмо от 18.02.2010 г. на зам. министъра на икономиката, енергетиката и туризма, касаещо предложението на СЕТГАЗ за изграждане на газопровод Одрин –

Димитровград. Това писмо свидетелства за факта, че жалбоподателят е участвал в среща проведена на 07 декември 2009 г. с участието и на представител на „Булгартансгаз“ЕОД.

Въз основан на тези факти, административният орган е издал своето решение и е прекратил процедурата по глава VI от ЗООС на основание чл. 5, ал. 5 от Наредбата за условията и реда за извършване на оценка на въздействието върху околната среда и чл. 56, ал. 2 във вр. с чл. 30, ал. 2 от АПК, приемайки че дружеството не е доказало правото си да бъде възложител по см. на § 1, т. 20 от ДР на ЗООС.

При така установеното и като съобрази становищата на страните, Върховният административен съд, намира така издаденото административно решение за законосъобразно.

Съгласно §1, т. 20 от ДР на ЗООС, възложител на инвестиционно предложение е обществен орган, физическо или юридическо лице, което по реда на специален закон, нормативен или административен акт има права да инициира или да кандидатства за одобряване на инвестиционно предложение. От своя страна в т. 17 от §1 на ДР на ЗООС е дадена дефиниция на понятието „инвестиционно предложение“, според която това са предварителните (прединвестиционните) проучвания или заданието за проектиране във връзка с искане за допускане на инвестиционно проектиране за ново строителство, дейност, технология или изграждането на инсталации или схеми или друга намеса в естествената околна среда и ландшафта, включително добив на природни ресурси.

В случая, жалбоподателят е обосновал правния си интерес от провеждане на административното производство, основавайки се на своите стопанския намерения за участие в пазара на енергийни ресурси в страната, чрез изграждане на процесната газопреносна връзка т.е. инвестиционното му намерение касае ново строителство на съоръжение за пренос на природен газ в партньорство с българските институции и местни дружества. Съгласно чл. 39, ал. 1, т. 2 и 9 от Закона за енергетиката, дейностите по пренос и транзитен пренос на природен газ подлежат на лицензиране. При условие, че жалбоподателят, в качеството си на чуждестранно лице, няма лиценз, издаден по реда на ЗЕ, то не може да упражнява дейност като енергийно предприятие и по специално да изгради и ползва процесното газопреносно съоръжение. При това положение, административният орган при правилно тълкуване и прилагане на т. 20 от §1 та ДР на ЗООС е приел, че жалбоподателя не е доказал правото си да инициира административното производство по глава VI от ЗООС, в качеството си на „възложител на инвестиционно предложение“.

Що се касае до възраженията, че обжалвания административен акт е издаден при пропуск на органа да издири действителното „правно положение“, касаещо отношенията в периода януари – юли 2011 г., съществували между жалбоподателя от една страна и

Министерството на икономиката, енергетиката и туризма, Българския енергиен холдинг, „Булгартрансгаз“ЕАД и „Булгаргаз“ЕАД от друга, то същото е бланкетно. По делото не са представени доказателства от страна на жалбоподателя, от които да се установи съществуването на „правно положение“, водещо до извод различен от вече установения, че дружеството – жалбоподател е насочило усилия за реализиране на свое стопанско начинание, попадащо в обхвата на административно регулираните дейности по ЗЕ без да притежава необходимото за осъществяването му лицензиране. Следва да се отбележи, че обществените преговори, срещи и разговори между представители на дружеството – жалбоподател и трети лица, могат да бъдат аргумент относно стопанския интерес от начинанието, но не могат да обосноват правен такъв от провеждането на производството по глава VI от ЗООС.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за липсата на мотиви в оспорения административен акт. Действително изложените правни съображения от административния орган, са кратки, но за сметка на това същите са ясно изразени и разкриват точната му воля.

При тези съображения, Върховният административен съд, Трето отделение, в настоящия тричленен състав, на основание чл. 200 от АПК

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВРЪЛЯ жалбата на чуждестранното лице „Сетгаз внос, износ и продажба на едро на природен газ инк“, регистрирано в Република Турция, против Решение № 10-П/2011 г. от 06.07.2011 г., издадено от Министъра на околната среда и водите на 06.07.2011 г.

Определението подлежи на обжалване пред петчленен състав на ВАС с частна жалба в 7 – дневен срок от съобщаването му.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Ваня Пунева
ЧЛЕНОВЕ: /п/ Галина Христова
/п/ Йовка Дражева